



HÍVOM A CSALÁDOKAT 2010 márciusában

Kedves családok és házaspárok, kedves családokat szerető szerzetes- és paptestvérek, kedves mindnyájan, akik a család és az élet mellett álltok!

IGEN a házastársra

Az házastársi IGEN a teljes és visszavonhatatlan szövetség megalapítása, elkötelezettséget nyilvánít ki arra, hogy a felek minden körülmények között biztosan számíthatnak egymásra; ez szilárd védelem az anyagi és testi-lelki megpróbáltatások idején is. A család a társadalom alapsejt-funkcióját akkor tudja betölteni, ha a szövetség nem ideiglenes, fennállása nincs feltételhez, vagy valamilyen körülmény bekövetkeztéhez kötve.

Akárhová nézünk azt látjuk, hogy valami nincs rendben. Demográfiai tél köszöntött Európára, éhezés és nyomor pusztít Afrikában, járványok és békétlenség sújtja Ázsia nagy részét, sokfelé vannak etnikai zavargások. Egyre többen látják, meg kell menteni az emberiséget. De vajon hol kell kezdeni a mentőakciót? A népgyűléseken, vagy a piac szabadra engedésével? Talán a nagy világ-szervezetek tanácsstermeiben, vagy a művészek műtermeiben és a zseniális feltalálók műhelyeiben? Vagy inkább a katonai táborokban? Esetleg a nyilvános vitákban, a sajtó és a média harsány világában? Ameddig a társadalom nem ismeri el a család jelentőségét és méltóságát, nem támogatja a családot mint az élet forrását, addig csak olyan lesz, mint aki lyukas vödörrel próbálja a vizet a kútból kimerni. Az emberi nem megmentése a családokban kezdődik, sőt még előbb, a házassággal, az esküvőn kimondott igaz és őszinte IGEN-nel.

Ahhoz ugyanis, hogy sikerrel szálljunk szembe a járványokkal és a természet romboló erőivel, hogy elsimítsuk a népek és nemzetek közötti ellentéteket, hogy megállítsuk a népesség fogyását, hogy felvegyük a harcot a nyomor, a nélkülözés ellen, olyan emberekre van szükség, akik szilárd erkölcsi alapon állnak, akik nem a saját gazdagságuk növelését tekintik életük céljának, akik tudnak és akarnak másokért áldozatot hozni, és másokkal együttműködni. Ilyen embereket pedig a nagylelkű, igaz és őszinte IGEN-nel megalapozott családok tudnak a társadalomnak adni.

Milyen tényezők segítik, vagy gátolják az összefogást az Egyház és a társadalom javára más családokkal, család-közösségekkel?

Amikor a házasulandók kimondják az IGEN-t, Krisztusra is IGEN-t mondanak, és Krisztus is IGEN-t mond rájuk: Ő az, aki átadja az egyiket a másiknak kölcsönös ajándékként és adományként. A Szentlélek pedig természetfelettivé teszi a házastársak emberi szerelmét, és részelteti őket Krisztus és az Egyház szeretetkapcsolatában, a Vőlegény Krisztus és a Menyasszony Egyház felbonthatatlan, örök húsvéti IGEN-jében. Az IGEN tehát nem belenyugvás, az új helyzet tudomásulvétele, hanem egy történelmi-üdv történelmi út kezdete, amelyet a házasulandók önként, szabadon és teljes szívvel vállalnak (vö. KEK 1662-1663). Ezen az úton ketten együtt, „egy testté” válva formálják a világot, környezetüket, a társadalmat, együtt akarnak boldoggá válni, eljutni oda, ahol a boldogság örök.

Mennyire nem értik meg a házasság lényegét azok, akik a házassági bejegyzést, vagy azt, hogy magukat ahhoz tartják-e, feltételekhez, időtartamhoz kötik, vagy akik eleve úgy gondolják, hogy az IGEN-t majd visszavonják, ha nekik jobban tetsző társat találnak! Akik azt mondják, hogy a házasság megkötése csupán egy újabb papírral szaporítja irattárunkat, a házasságot csak a szerződő feleket érintő, bármikor felmondható szerződésnek tekintik. A nagylelkű, igaz és őszinte IGEN-nel kezdődő házasság azonban szövetség, egész életre szóló közösséget hoz

létre, és alapsejtje a társadalomnak és az Egyháznak. A házasság közügy, a beleegyezés nyilvános jellege védi az egyszer kimondott IGEN-t, és segíti annak hűséges megtartását, ezért fontos bizonyíték a tanúk által hitelesített „papír” (vö. KEK 1631).

A holtodiglan-holtomiglan érvényes IGEN annak is elismerése, hogy a Teremtő gondoskodott rólunk, testi-lelki társat adott nekünk. A házasság Istennek a férfiról és a nőről szóló teremtő tervének része (Ter 2,24; Ef 5,31), ez Krisztus és az Egyház szeretet-szövetségében teljesedik be (Ef 5,32). Elanyagiasodott világunkban a keresztyén házasság kiváltságos lehetőség a teremtés és a megváltás, a test és a lélek harmonikus egységének felmutatására.

Hogyan tudátok megmutatni azoknak, akik individualista módon gondolkoznak a házasságról, hogy a házasság közügy, nem csak két ember magánügye? Áldozat, lemondás nélkül nincs tartós kapcsolat. Hogyan tudjátok gyermekeitekkel a közösségért hozott áldozat értékét megértetni?

Sokan azt gondolják, hogy a kimondott IGEN szabadságunk feladását jelenti. A legénybúcsúztatók elsiratják a most fejét a házasság igájába hajtó fiút, tréfás és komolyabb mondások sora példálódzik a házasember rabbá válásáról. Az igazság pedig az, hogy épp ez az elköteleződés tesz szabaddá, ez ad biztos alapot életünknek. A kölcsönösen kimondott IGEN azt jelenti, hogy egymáséi vagyunk és leszünk minden körülmények között, akkor is, ha a fiatalos szépség elmúlik, ha karrierünk nem ível a magasba, ha ránk tör a betegség, öregség. Szabadok vagyunk, nem kell tartanunk a kapcsolatok múltó bizonytalanságától, nem fenyeget a társtalanság, a magáramaradottság réme. Szabadon adhatjuk bele kapcsolatunkba minden erőnket, tudásunkat, érzelmünket, nem kell tartalékolnunk semmit egy esetleges elhidegülés esetére. Elköteleződünk, nem kell tartanunk saját érzelmeink hullámszásától, attól, hogy lanyhul a másik melletti kitartani akarásunk. Szabadon és önként, együtt mondjuk ki az IGEN-t, szabadon és mindketten egymást akarjuk boldoggá tenni. Senki és semmi nem kényszerít bennünket az IGEN kimondására, magunk akarunk elköteleződni, elhatározásunk szilárd és megváltoztathatatlan.

Hogyan élétek meg a házasságotok felszabadító hatását? Hogyan hatott rátok szüleitek, nagyszüleitek házassága a ti IGEN-etek kimondására készülve?

Amennyire sokat ígérő az Egyház és a társadalom számára a házasulandók őszinte IGEN-je, annyira veszélyes az elköteleződés nélküli párkapcsolat, a tartalmatlan IGEN. Napjainkban terjednek a különféle párkapcsolatok. Tévedés azonban azt állítani, hogy ezek ugyanúgy szolgálhatják a társadalmat, mint az igazi házasságok. Statisztikák, felmérések bizonyítják, hogy ezek sem a termékenység tekintetében, sem a gazdaság szempontjából nem veszik fel a versenyt a tartós, stabil házasságokkal. Különböző országokban végzett számos szociológiai felmérés bizonyítja, hogy még a nem tökéletesen sikerült „hagyományos” család is sokkal több hasznot és kevesebb kárt jelent a társadalom számára, mint a válások miatt szétszakadt, egyszülőssé vált vagy újjáalakult családok, illetve az élettársi és egyneműek közötti kapcsolatok. A házasságon kívüli kapcsolatban élőket legtöbbször partnereknek, és nem társaknak nevezik. Egy szerződésben a partnerek állapotnak meg, megállapodásukat bármikor módosíthatják, vagy felmondhatják. A házasságban társak kötnek életre szóló szövetséget, erre vonatkozik a visszavonhatatlan, megmásíthatatlan IGEN. Ettől az IGEN-től lesz a társadalom élhető, virágzik az Egyház, lesz boldog az ember.

Bíró László
a MKPK családreferens püspöke
a Magyar Katolikus Családegység elnöke